

Ἡ κυρία Ζύπ

Ἡ διάσημος Γαλλὶς μυθιστοριογράφος Ζύπ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Παρισινὴν «Πρωτάν» εὐφύεστατον διάλογον μεταξὺ δύο παιδῶν τοῦ 1870 καὶ τοῦ 1909. ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἀντικαθίστει τὰς δύο ἐποχὰς καὶ σατυρίζει τὴν σημερινὴν μεγαλοποίησιν τῶν μικρῶν.

Πυρκαῖα ἐν Σμύρνῃ ἀπετέφρωσε μέρος τοῦ ἀρχαίου τέμπλου τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς καὶ κατέστρεψε τὰς ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων θανμασίας ἀγιογραφίας. Αἱ ζημίαι εἶναι σημαντικαὶ ὡς ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τοῦ ναοῦ.

Εἰς τὴν ἐν Κατὸν ἐκδιδομένην Ἀραβικὴν ἐφημερίδα Λίγοτα (Σημαία) ἐδημοσιεύθη μετάφρασις Ἀραβιστῆ τοῦ ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθέντος διηγήματος τοῦ κ. Πετρίδου «Μτὸς στοῦ Ραμοῦ τὸ ἄγαλμα.»

Εἰς τὴν Ἱταλικὴν πολυχρὴν Μέλδολα ἀνηγγέρθη ἀνδριὰς εἰς τὸν Φέλιξ Ὁρσίνι, ὅστις ἐκατομήθη ἐν Παρισίοις, διότι ἀπεπειράθη δολοφονίαν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ'. Ὁ Ὁρσίνι παρίσταται τὴν σιγμὴν καθ' ἣν ἄγεται εἰς τὴν λαμητόμον (13 Μαρτίου 1858).

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἐωρτάσθη τῇ 21 Μαΐου ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς καθήγεσιος ἐν τῷ ἔθν. Πανεπιστημίῳ τοῦ γεραροῦ τῶν Ἑλλ. γραμμάτων μύστου κ. Κ. Κόντου. Ἡ τελετὴ ἦτο πανηγυρικωτάτη—μετέσχον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων—ἀλλὰ καὶ συγκινητικὴ διὰ τὸν σὸφόν, ὅστις ἐτυφλώθη ἐν τῇ μελέτῃ. Προσέφωρσεν δ κ. Πρύτανις, τὸν δὲ πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν δ κ. Μ. Εὐαγγελίδης. Αὐθήμερόν σὺσσωμος ἡ Φιλοσοφικὴ σχολή, ἡ Σύγκλητος, ἀντιπρόσωποι συλλόγων κλπ. ἐπεσκέφθησαν κατ' οἶκον τὸν ἐξοχὸν φιλόλογον.

Ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ἐωρτάσθη διὰ φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐσπερίδος ἡ συμπλήρωσις 50 ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἐγράψεν ὁ μέγας Προβηγκιανὸς ποιητὴς Μιστράλ τὴν «Μιρέϊν». Ὁ κ. Κακλαμᾶνος ποιητικώτατα ἐξεκόνισεν τὴν ἀφελὴ καὶ εἰλικρινῇ ἐμπνευσιν τοῦ θαλεροῦ γέροντος ποιητοῦ. Ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Φύρστ δ «Ἑλληνικὸς ὕμνος» αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς δεσπ. Κοτοπούλῃ δ «Θάνατος τοῦ θεριστοῦ». Αἱ κυρία Πλέσκα καὶ Φεράλδη καὶ αἱ δεσποινίδες Λυμπεροπούλου καὶ

Ἀναστασοπούλου ἐπαύλλον ἄσματα ἐκ τῆς «Mireille».

Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν πρὸς ἀποστολὴν ἀναμνηστικοῦ δώρου εἰς τὸν ποιητὴν.

Ὁ Μιστράλ, ὁ ὑπέροχος ψάλτης τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ὁ μηδέποτε ἐγκαταλείψας τὴν γενέθλιον, εἶνε ἐξοχος φιλέλλην. Ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν Ἑλλάδα, ὑπὲρ ἧς ἀφιέρωσε στοργὰς πλήρεις στοργῆς καὶ ἐξάρσεως.

Διὰ τὴν «Mireille» ὁ Λαμαρίντος ἔγραψε:

«Ἐδιάβασα τὴν Μιρέϊν. Ἔως τώρα κανεὶς ἀκόμῃ δὲν μᾶς ἔδωκε τίποτε ἀπὸ τὸν ἐθνικόν, γόνιμον, ἀνυπέβλητον αὐτὸν χυμὸν τῆς Μεσημβρίας ὅς ἡλιος ἐνέχει ἀρετὰς ἀνεκτιμήτους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀμηριδῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους τοιαύτη πηγὴ ποιήσεως ἀρχηγόνου δὲν ἀνέβλυσε ποτέ. Ἴδου ἐνας Ὀμηρος!»

Ὁ σύλλογος «Παρνασσός» ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς καθόδου εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος προσέκηρξε ποιητικὸν διαγωνισμόν μεταφράσεως 10 ποιημάτων αὐτοῦ, ἢ ἀποσπασμάτων τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἐν οἷς ἡ «Κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς», ἡ «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν», ὁ «Γκισούρ», ἡ «Πολιορκία τῆς Κορίνθου», ἡ «Νύμφη τῆς Ἀβύδου», ὁ «Πειρατής» καὶ τῶν μικρότερων. Γέρας ὥρισθη ἐκ 2,000 δρ., ὅπερ δύναται καὶ νὰ κατανεμηθῇ μεταξὺ τῶν βραβευθησομένων. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ υποβληθῶσι μέχρι 1 Δεκεμβρίου, ἢ δὲ κρίσις θ' ἀναγνωσθῇ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου τοῦ ἐπόμενου ἔτους.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀγωνίσματος ὁ κ. Σ. Παγανέλης δι' ἐπιστολῆς του προσφυνῶς παρετήρησεν ὅτι ἡ «Νύμφη τῆς Ἀβύδου» δὲν σχετίζεται ἀμέσως μετὰ τῆς Ἑλλάδος, θεωρεῖ δὲ ἐξ ἑτέρου ὅτι ἡ ὑπάρχουσα ἐξοχος μετάφρασις τοῦ «Γκισούρ» ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Δοσίου καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἄλλην ἀπόπειραν μεταφράσεως.

Ἐν Μόσχᾳ ἐωρτάσθη ἡ 100τῆρις τοῦ μεγάλου Ρώσου διηγηματογράφου Γκογγόλ. Ἡ ἐορτὴ προσέλαβε ἐθνικὸν χαρακτήρα. Ὁ Γκογγόλ θεωρεῖται ὡς ὁ πατὴρ τοῦ μυθιστορήματος ἐν Ρωσίᾳ. Ἀν' ὁ Δοστογιέφσκη, ὁ Τουργένιεφ, ὁ Τολστόη ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τὴν ξένην φιλολογίαν, ὁ Γκογγόλ ἐξεπροσώπησεν τὴν γνησίαν οὐανικὴν ψυχὴν, ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν Ρώσος συγγραφεύς.

Ἀπεβίωσεν ὁ ἐν Ναυπλίῳ διαμείνων Πέτρος Φαρμακόπουλος, γενικὸς ἐπιμελητὴς τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἀρχαιοτήτων καὶ Μουσείων. Ἐπὶ μακρὸν διατρίψας ἐν Παρισίοις καὶ περὶ τὰ γράμματα ἐν γένει καὶ τὴν Γαλλ. φιλολογίαν ἰδίᾳ ἀσχοληθεὶς ἀπέβη ἐγκυκλοπαιδικώτατος, μέχρις οὗ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν γενέτειραν, δι' ἐπιμονῆς ἀκαταβλήτου κατώρθωσε νὰ ἰδρυθῇ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ὅπερ διήθνησε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Μία θανμασία εἰκὼν τοῦ μεγάλου Ὀλμπάιν Ἡ Λούισσα τοῦ Μιλάνου, ἀνήκουσα εἰς τὸν δούκα τοῦ Νορφόλκ καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὴν Ἑθνικὴν Πινακοθήκην τῆς Ἀγγλίας, πρόκειται ν' ἀγορασθῇ ἀπὸ κάποιαν Ἑταιρείαν διὰ νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν Ἀμερικανοῦ τινοῦ ἀντὶ 66 χιλιάδων λιρῶν (1,655,000 φράγκων). Συμφωνῶς ὁμως μετὰ τὸν νόμον τὸν σκοποῦντα τὴν παρεμπόδιον εξαγωγὴν καλλιτεχνικῶν κειμηλίων, ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔχει τὸ δικαίωμα ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς μηνὸς νὰ προτιμηθῇ ὡς ἀγοραστὴς ἀντὶ ἴσου ποσοῦ. Καὶ αἱ Ἀγγλικά ἐφημερίδες διεξάγουσιν ἀγῶνα διὰ νὰ παρακινήσουν τὴν Κυβέρνησιν νὰ μὴ ἀφῇσῃ νὰ περιέλθῃ ἡ εἰκὼν εἰς ξένας χεῖρας.